

(המשך מעמוד 47)

ישבה במושב הקידמי, ליד פנינה שנהגה באסקורט ואני במושב האחורי ליד אחד השוטרים שלהם. לא דיברנו מילה בדרך, אבל דליה כל הזמן הסתכלה אחורה. לי כיוון שלי והמבטים שלה היו מלאי עידוד. הבנתי שיש לי חברה.

פנינה נהגה בזהירות כמו אשה שהיא שוטרת. כשהמכונית פנתה ימינה לאבן-כביר אירע לי משהו שהציל את שפיותי הרעת שלי במשך כל תקופת המעצר. לפתע הרגשתי כאילו אני משתפת או צופה באיזה סרט, ושאני בכלל לא בתוך העלילה. הכל היה חיצוני כזה, לא קשור אלי.

פנינה צפרה ושער הברזל הגדול נפתח. המכונית נכנסה לתוך חצר רחבת ידיים. זו היתה ההפתעה הטובה הראשונה שלי. תארתי לעצמי את החצר כמקום מלוכלך ומוזהם, משפיל. אבל החצר היתה נקייה. נדמה לי שאפילו היתה בה פיסת דשא כשנכנסנו לבניין עצמו, ערכו לי את הזרי-

הכרזת הוזהיר אותי שהשוטרים יענו שעקיבא בגד ב', וכך הם אמנם עשו

שום. דליה, שכבר היתה עצורה כמה ימים קודם לכן, פנתה אלי ואמרה לי: „אל תעלבי, הם יקחו ממך את התכשיטים ואת כל מה שיש לך.“

מיד אחרי שנרשמתי בבית-המלוך הכי משונה שהייתי בו בחיים, לקחו אותנו לאכול ארוחת-ערב. כשנכנסתי לחדר-האור-כלי, היו שם כתריסר אסירות וכמה שוטי-רות. בחדר נפלה שתיקה שמעתי ליתר שושים „הנה הדיילת הדוגמנית“, „נראה אם היא תאכל את האוכל הזה“, „נראה אם היא תשתה מהכוס הזאת“, הבנתי שזה רגע מיבחן, שיקבע לי את איכות-החיים לכל התקופה שבה אהיה במעצר.

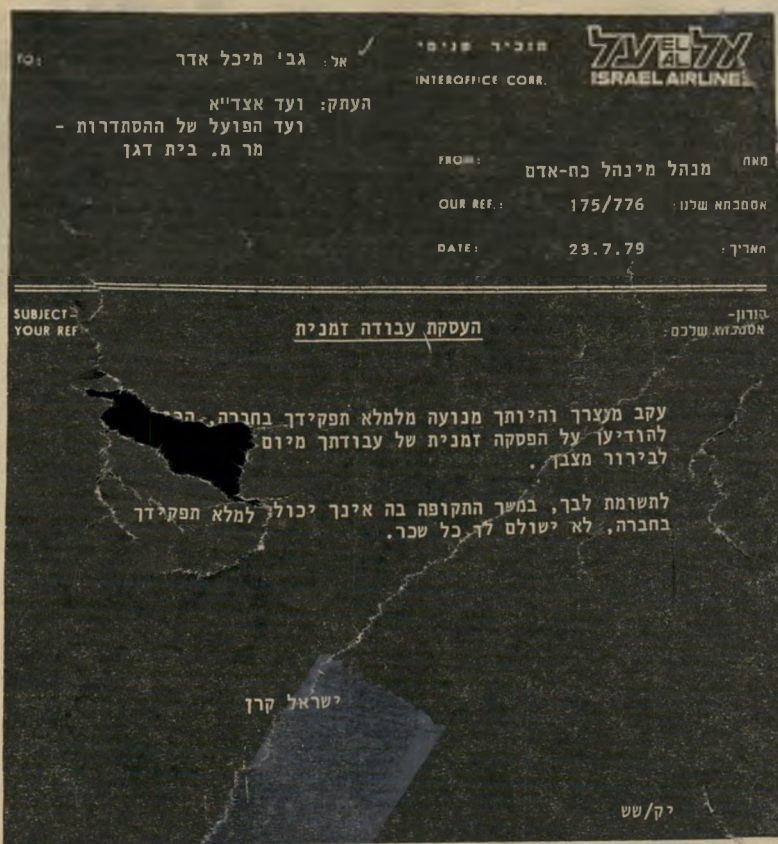
שלושה ימים קודם לכן לא אכלתי, בגלל המתח ושל כל הפרשה. פיתאום הרגשתי שאני רעבה. פניתי אל התורנית, שגם היא אסירה ואמרתי לה: „תביאי אוכל, אני מתה מרעב, הרגו אותי שם במישטרה.“ מאותו הרגע התקבלתי עליידי האסירות. הדיבורים התחדשו, האסירות התחילו להתקרב אלי, הייתי אחת מהלן. אחר-כך הוכנסנו לתוך תא-המעצר. שורר אמר לי עוד במישטרה, כי המוח של אנשי זיגל עלול להביא אותם לשים את דליה ואנני באותו תא, או כדי שהם ישתעשעו מהמריבות בין האשה למאהבת או כדי להקליט את השיחות שלנו. שוב הוא צדק.

דליה ואני הוכנסנו לאותו התא. בת היו חמש מיטות קבועות לריצפה. כאן שוב היתה לי הפתעה לטובה. החדר לא צחין מלכלוך, כפי שקראתי במאמרים על זיכאל צור בעיתונים, השמיכות היו נקיות, ללא שישפשים, והיה אפילו בית-שימש, בתאון קטן נפרד. הוא לא היה סמל זניקיון, אבל לא פחות נקי מבית-השימור בג'אמבו אהרי טיסה לניו-יורק, והיתה אפילו מיקלחת. בתאיו עוד שתי בחורות, האחת היתה בהריון נראה כי המעצר שבר אותה, היא

מדמעות והיא לא רצתה שהשוטרים יראו אותה בוכה. באותו לילה ישנתי כמו בול עץ.

יום שני 16 ביולי

הבוקר התחיל לא טוב. עיצבן אותי ש-מעירים אותי בשעה 7, אבל צריך להתרגל גם לזה. השוטרות מעירות בקול מת-הנחן: „בוקר טוב בנות, צריך לקום.“ אני מבוגרת מכל אחת מאלה שקראו לי בנות. ירדנו לאכול ארוחת-בוקר ואחר-

הפסקת העבודה

אף אחד מהבוסים של מיכל אדר בחברת אל-על לא טרח לשאול לשלומה או לברר אם אפשר לתת עזרה לדיילת העובדת בחברה 10 שנים. תחת זאת היא קיבלה את המיכתב המודיע לה על „הפסקת זמנית בעבודתה“ ועל כך ששכרה לא ישולם לה, עוד לאחר בירור משפטה.

כך הובילו אותנו לחצר מרובעת. זה הזכיר לי את הסרטים על בתי-הסוהר. ממש כמו בסרטים האלה צעדנו דליה ואני, וכן שאר האסירות מצד אחד לצד האחר משך חצי שעה תמימה. זה היה טוב לתהליך העצמות. אחר-כך שוב ארוחה. אני נמנעת לספר משהו על האוכל בכלל. לגבי זה היה שינוי לטובה. אחרי כל הארוחות הסיניות במיסעדות בניו-יורק ובלונדון, והארוחות במיסעדות המפוארות, שהיו מנת חלקי בעשר השנים שבהן אני דיילת, היה זה

בכתה בכי חרישי כל הלילה ודליה טיפלה בה. הבחורה השנייה היתה עצורה בגלל צ'קים בלי כיסוי. ושוחחתי קצת עם דליה, שוחחנו כמו שתי חברות שמכירות הרבה זמן, אבל אף פעם לא היתה להן הזדמנות לשיחה ארוכה של ממש, עכשיו יש להן הזדמנות. דליה הסבירה לי את הנהוגים בכלל וגם סיפרה לי מדוע היא לא ענתה על השלום שלי, קודם, בתחנת המישטרה. היא ניפגשה אז עם נורית, הבת שלה, וגרונה היה חנוק

איכל הבסיסי של אבוי-נביר ממש שינוי לטובה. חוץ מזה, הארוחות שברו את שיגרת היום. פיתאום גיליתי כי גם גבינה לבנה, ירקות, ביצים קשות, ריבה, מרגרינה ולחם, הרבה לחם, יכולים להיות טעימים. חזרנו לחדר וקראנו את העיתונים ש-נשארו משבת. היתה לי הזדמנות להכיר את הצעירה שנשארה איתנו בתא. היא היתה בחורה חמודה ממוצא עיראקי. הבר-חורה השנייה, עם הצ'ק, שוחררה בבוקר. העסקנו את עצמנו במתכונני בישול עירא-קיים. הבחורה הזאת, שאני לא יודעת על מה היא נעצרה, וגם לא שאלתי אותה, הירצתה לנו על בישול עיראקי ונתנה לדליה ולי מתכונים. לא היו לנו נייר ועפר-רונות, או דליה ואני עשינו לנו כל מיני סימנים כדי לזכור את המתכונים שלה. גם את היומן הזה לא כתבתי בכלל. כתבתי תי לי ראשי-פרקים בכל פעם כשהובאתי לבית-המישפט, ושיחזרתי אותו מייד אחרי ששוחררתי.

באותו היום, למרות שזה היה רק היום

השדותים אחרי טיסה לניו-יורק מלוכלכים יותר מביח השימוש בחדר המעצר

השני שלי בכלל, הרגשתי שאני כבר מתי-אקלמת, וכי השד אינו נורא כל כך.

יום שלישי 17 ביולי

הבוקר לוקחים אותי לבית-המישפט כדי ששופט יחליט אם לעצור אותי או לא. שוב מכונית האסקורט, שוב פנינה, שוב השתיקות בדרך. ישבתי על ספסל ליד המזכירות. המח-שבות עברו במהירות. חשבתי מה יעשו איתי? אם העורך-דין שלי יודע שהיום מביאים אותי לבית-המישפט, איך יסתכל עלי השופט. פיתאום התנפלה עלי מישהי בנשיקות. זו היתה אחותי שולה. יחד איתה היו יוסי, הצלם שבדרך-כלל מצלם אותי לתמונות הפירסומת, וחנימה. זה היה הרגע הראשון שכמעט בכיתי מהתרגשות. הם הרגיעו אותי, אמרו שהכל יהיה בסדר, סיפרו לי ששאלו על שורר והתברר כי הוא עורך-דין מצויין. רק יוסי, הצלם אמר לי: „יש בעיה אחת. ליד אולם ה-מישפטים ממתנינים לך המון צלמים ו-טלוויזיות. תחשבי כאילו את מצטלמת ב-עבודה, בשביל מודעת פירסומת. תרימי את הראש ותהיי יפה.“ זה היה בשבילי שוק. איך אני יכולה להיות יפה אחרי ש-ימיים אני באותם בגדים, מרגישה סחוסה

עם אשת הקבויים
מיכל (במישפטי משט) יושבת באולם בית-המישפט ליד אשתו של הקברניט, דליה פרסמן. השתיים הושמו בתא אחד, אולם דליה הגולת למיכל כאשה מקימה וכיידית אמת, והיחסים ביניהן היו נהדרים, ליד העבודה שמל היא המאהבת של בעלה של דליה, עקיבא פרסמן.

עם הכרזת
עורך-דין מרדכי שורר בעת הארכת מעצרה של מיכל. מיכל מלאה הערצה לפרקליטה אשר לדבריה: „לא רק דאג לצרכים המשפטיים, אלא גם שלא אשבר מהבחיינה הנפשית וביקר אותי יום יום בבית המעצר.“ שורר נתן למיכל עצות כיצד להתגונן נגד השיטות של זיגל.